

ЗДРАВКО ПОПОВ

ОТ РИТЪМ В РИТЪМ

chitanka.info

Откакто Иван Иванов се пресели в столицата, вече три години, не бях го срещал никакъв. А бяхме големи приятели.

Този път идех нарочно, за да го видя.

Позвъних, от апартамента се чу обичайното раздвижване и вратата се откряна на около педя. Неиде откъм горния ѝ ъгъл ми се усмихна някакъв мултипликационен етюд на глава.

— Тук ли живеете, другарю?

— Да, другарко — подчерта с театрален сарказъм етюдът от горния ъгъл. — Какво ще обичате?

Разбрах. Това нещо фактически бе жена.

— Тук е малко тъмно, простете...

— Простих ви още като ви видях. Нуждаете ли се от друго?

— Търся Иван Иванов.

— Иван Иванов ли? Хи-хи-хиии!... Добре, добре. Търсете го. Само че научете звънците на Иван Иванов — защо звъните веднъж!

Изчаках ехото от експлозията на вратата да отиде и се върне от дванадесетия етаж и натиснах копчето два пъти.

След обичайното раздвижване (интериорно) вратата отново се отвори, този път изцяло. На мястото ѝ застана доста млад човек, геомилевски тип, с тази бележка, че лицето му имаше танталовски уморен израз.

— Иван Иванов търся.

— Звънете три пъти — въздъхна младият човек.

Почувствувах стягане в някакъв неподозиран вътрешен орган.

— Моля ви, Иван Иванов вкъщи ли е или не е!

— Не е.

— А на кого да звъня три пъти... На Дядо Мраз ли!

Навярно под влияние на вътрешния орган гримасата ми е внушавала нещо истински затрогващо, защото младият човек по особен начин трепна и дори стана най-неподправено любезен.

— Иван Иванов не е в къщи, но ако имате да му предадете нещо, можете да разчитате на мен... Той ми е нещо като дядо.

— А! Значи Цеца се е развела с Коко и вие сте вторият ѝ мъж!

— Цеца се разведе с Коко, но аз не съм мъжът ѝ.

— Как не сте? Ей-сега казахте, че Иван ви е нещо като дядо!

— Вижте какво... Аз съм съпруг на другата му дъщеря, доведената. Соня.

— Какво! Кой е довел тази Соня?
— Как кой? Майка ѝ, разбира се. Сам имахте удоволствието...
— Призракът, който отвори, е жена на Иван — така ли!!!
Слушай, ей... Младежо!
— Моля, не крещете така... Вече четири месеца не е жена на Иван, успокойте се.
— Но значи е била! Значи, той все пак се е развел с кака Елена, която беше най-безобидната женица на този свят!
— Пак ви моля, не крещете по този ужасен начин. Хм, какво ми трябваше да отворяям...
— Извинете, къде е сега Цеца? Повикайте, ако обичате Цеца — първата, истинската дъщеря на Иван!
— Как така ще повикам Цеца? Най-напред, това не е удобно, какво ще помислят... Вие, впрочем, защо не си я повикате?
— Тоест, да позвъня четири пъти ли, моля?
— Тоест, вие дори не знаете, че Цеца се пресели в таванската стая! Проверете горе, на вратата ѝ написано „Ц. Салтарелли“.
— Аз не търся това лице!
— Разбира се, това лице търсите, но изглежда сте от провинцията и кой знае откога не сте идвали тук. Както и да е.
— Какво е това „Салтарелли“! Нали Цеца е омъжена за Коко!
— Беше. След което се омъжи за Салтарелли.
— Кой е този Салтарелли...
— Салтарелли е италианец, толкова ли не ви сече пип... Мозъка, искам да кажа. Техник някакъв, идваше в предприятието ѝ, когато монтираха италианските машини.
— Как така... Но Цеца е инженер!
— Но Салтарелли е италианец!
— Италианец, а се завира по българските тавани!
— Завираше се около седмица. Сега се завира по италианските.
— А тя?
— То си е нейна работа. Чака го...
— Да... Всъщност, не! Тук има нещо не в ред. Да започнем отначало. Моля ви много. Вие кой сте, най-напред.
— Аз съм Жоро — каза стеснително младежът.
— И сте вторият съпруг на втората дъщеря на Иван.
— Да, на Соня.

— Е, какво търси тук в такъв случай страшилището, за което се звъни веднъж? Иван вече е разведен и с нея, както разбрах!

— Той се разведе с нея, но тя се омъжи за Коко.

— Тоест, за бившия мъж на Цеца...

— Именно.

— Един момент. Къде е, моля, Петко, синът на Иван?

— Петко напусна апартамента още щом се разведе със Соня!

— Как! Собствено, да... Е, къде е Петко сега?

— Добре — вече с нарастваща досада отсече младежът. — Щом съм толкова удобен за вас като информатор, ще ви кажа и това... Петко се ожени за Марта, в смисъл, сестрата на Соня, и си живее при нея! Къде другаде искате да бъде Петко...

— А сестрата и майката на Марта живеят тук, така ли?

— Тук.

— Стоп. Това не може да бъде. Казахме, че Иван Иванов се оженва за майката на Соня и Марта...

— Да.

— Тоест, синът му Петко и дъщеря й Марта автоматически стават... Знаете ли какво!

— Брат и сестра, искате да кажете. Само че грешите, не стават. Петко и Марта се оженват, когато майка й е вече съпруга на Коко. Ясно ли е?

— Благодаря ви... Изглежда, в такъв случай, вашият жребий е най-оскъден: това със Соня е първият брак за вас, нали?

— Първият ми брак бе с Марта — каза замечтано Жоро. — Марта е един ангел... Жалко, че разбирам това едва сега.

Мозъкът ми заработи в утроен темп. Не, всичко това не можеше да бъде толкова свършено... Тук непременно, непременно трябваше да има някакъв вакуум!

— Извинете, Коко бил ли е някога съпруг на Марта, респективно — на Соня?

— О! Разбира се, че не! Той няма тази интелигентност, най-напред...

— Отлично! А Петко бил ли е съпруг на... Не, не, така ще се объркам. Дайте да опростим. От една страна имаме: Иван Иванов, Коко, Петко, вие и Салтарелли; От друга: Цеца, Марта, Соня и онова изкопаемо...

— Вие сте изкопаемо... Поне разсъждавате като такава — каза
някак замечтано Жоро и се прибра в апартамента.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.